

Insula cuvintelor de acasă - lui Lucian Vasilescu

Daniel Ioniță

Am plecat de acasă demult,
de pe vremea cand aducerile aminte erau mult prea fragede
și se sfărâmau ușor,
așa că s-au pierdut repede printre firele de nisip ale timpului.
Am crescut, m-am înmulțit, și am umplut pământul
undeva departe, dincolo, peste nouă mări și nouăzeci de țări.
Gândul de acasă se risipea ca ultimul fum alungat de vântul jucăuș al lunii Mai,
și într-o zi, precum porumbelul lui Noe,
a zburat și n-a mai revenit.
Cândva târziu, după ani și ani, peste toate acele țări,
și din mijlocul tururilor acelor mări a început să se ridice o insulă,
mică la început, așa că nu i-am dat importanță.

Dar din când în când se auzeau dinspre ea,
seara târziu, după ce soția, copiii, nepoții, adromeau -
mai întâi încetitor ca un susur -
cuvinte stranii, singuratece și sfâșietoare -
"mamă", "tată", "inimă", "durere", "bucurie", "iubire"

Mai apoi, aproape fără să-mi dau seama,
au intrat în vorbă cu mine, de pe țărmul acelei insule,
un cioban pe un picior de plai și o domniță cu dor de luceferi,
ce păreau a fi acolo dintotdeauna -
au început să doinească despre un tei magic,
sus pe un deal, unde răsare luna ca o vatră de jărat,ic,
de unde se mai aude încă și azi,
susurul anilor ce trec - ca nouri lungi pe șesuri -
înspre regretul etern al fiecărui în tainicul minut când moare...

Mai spuneau de seceta ce-a ucis orice boare de vânt
și pe fata prefacută-n căprioară -
care nu credea să învețe a muri vreodată -
martoră a unui testament iscat din bube mucegaiuri și noroi,
care dintre galbenele file cânta despre
inima frântă a unui rigă spân, undeva într-un orașel uitat,
în care plouă de trei ori pe săptămână. Se vedea încă acolo pe țărm
aceeaș bancă unde stam tâmplă fierbinte lângă tâmplă
în timp ce cuvintele zburau între noi înainte și înapoi înainte și înapoi...
Pe insula asta, mai ziceau ei, de-atâtea zile aud plouând,
iar soarele se prevede printre nori, așa... ca un vis de tinerețe.
Însă negreșit, vine apoi primăvara-n balta renăscută,
cu zile ce-amintirea le sărută -
până într-un târziu când oamenii dispăreau tot mai mult,

devenind tot mai mici,
cât bobul de strugure, cât bobul de mazăre, cât bobul de grâu...
Stam așa ca fermecat, privind și ascultând împietrit,
dar mi-au spus deodată că e vremea rozelor ce mor,
că diseară-i plecarea din insula mea -
trăsura de nuc mă așteaptă la scară.

Înainte să mă despart de ei,
i-am întrebat pe cioban și pe domniță,
"ce-i cu insula asta, a cui e, de unde a crescut așa netam nesam,
tocmai aici peste mări și țări?"
E insula ta, mi-au răspuns. E insula cuvintelor de acasă.
"Dar cum de-a aprărut așa de-odată, tocmai aici, tocmai acum?"
A fost aici cu tine, din totdeauna,
înconjurată de păsărele mii, și stele făclii.
Nu-i vina ta. Așa e scrisă nemilostiva lege a firii.
Tu de abia azi ai descoperit-o.